

[Ministeren for offentlige Arbejder.]

Tangernes Vesterhavskyst med Nytte lod sig modarbejde i Lighed med, hvad der var opnaaet i saa Henseende paa andre Landes Kyster, dels fremsætte Forslag om, hvilke Foranstaltninger der til dette Øjemed maatte antages at være de hensigtsmæssigste, og endelig redegøre for de med saadanne Foranstaltninger forbundne Udgifter. Senere paalagdes det Kommissionen tillige at udtale sig om, hvorvidt de betydelige Summer, der maatte antages at ville udkræves til Beskyttelsesarbejderne, vilde staa i et passende Forhold til de Fordele, der opnaaedes ved de paagældende Foranstaltninger.

Kommissionens Overvejelser resulterede i Forslag til en Sikring af hele Kysten fra Iilkjær Bakker Nord for Agger til Ferring med i alt 99 Stk. ca. 220 m lange Høfder med indbyrdes Afstand 377 m (1 200 Fod), hvorhos der i Tilslutning til disse Høfdeanlæg paa de Strækninger, hvor der ikke fandtes Klitter, foresloges anlagt Diger ca. 190 m inden for Kystlinien.

Med Hensyn til Thyborøn Kanal foreslog Kommissionen denne bevaret af Hensyn til Skibsfarten, idet Flertallet mente, at Kommissoriets Passus angaaende Sagens Vigtighed for de til Limfjordsbassinet grænsende Egne bemyndigede Kommissionen til ogsaa at udtale sig om Skibsfartens Interesser. Man ansaa det for muligt at skabe og bevare et permanent Løb over de inden for Kanalen opstaaede Sandgrunde ved at koncentrere den indadgaaende Strøm i et smalt Sejlløb, der vedligeholdtes ved Oprensning, og forventede, at de af Strømmen ind i Bredningen transporterede Sandmasser vilde aftage meget betydeligt, naar Tangernes Ydersider beskyttedes ved Høfder. Endvidere mente man, at man havde taget for nødent Hensyn til Beboerne af de lave Arealer langs Fjorden, naar Tangerne ved Kystsikringsanlægget blev beskyttet mod Overskylning, saaledes at Vandet under Højvande i Vesterhavet kun kunde trænge ind i Limfjorden gennem Thyborøn Kanal. Mindretallet, daværende Vandbygningsdirektør Carlsen, mente, at Spørgsmaalet ikke faldt ind under Kommissoriets, og at Kommissionen efter sin Sammensætning var inkompetent til at udtale sig om det; han ansaa det for rettest, at Kanalen overlodes til sig selv, hvorved den maatte forventes snart at lukke sig, og mente endelig, at man ikke med en aaben Kanal kunde forhindre Oversvømmelser af de lave Enge ud til Limfjorden.

Den med de nævnte Foranstaltningers

Udførelse forbundne Bekostning anslog Kommissionen til i alt ca. 8 Mill. Kr.; endvidere ansloges de fremtidige Vedligeholdelsesarbejder til en Bekostning af ca. 80 000 Kr. pr. Aar.

Spørgsmaalet om, hvorvidt de anslaaede Beløb til Arbejdernes Iværksættelse stod i rimeligt Forhold til de opnaaede Fordele, besvarede Kommissionen ved at udtale, at der ved Spørgsmaalets Afgørelse ikke burde anlægges en rent finansiel Synsmaade, og henviste i øvrigt til, at den foreslaaede Ordning ikke alene vilde have stor Betydning for Egnen omkring Thyborøn og Agger, hvor man ventede, at nye Enge og Marker af betydelig Størrelse vilde fremkomme paa de af Havet til Stadighed opskyllede Arealer, men at den foreslaaede Løsning ogsaa vilde have stor Betydning saavel for Skibsfarten som for Fiskeriet i Limfjorden og Landbruget paa de til denne grænsende Arealer.

Mod disse ved Planens Gennemførelse forventede forbedrede Forhold opstillede Kommissionen de uheldige Tilstande med ukontrolable Oversvømmelser, der vilde fremkomme, naar Tangerne overlodes til sig selv.

Ved Betænkningens Fremkomst blev der fra forskellige Sider protesteret imod de deri indeholdte Forslag, idet nogle ønskede Thyborøn Kanal lukket, andre rejste Tvivl om, hvorvidt det i det hele taget vilde være muligt at beskytte denne Del af Jyllands Vestkyst ved Høfdeanlæg uden at fremkalde saa meget desto større Bortskæring paa andre Strækninger af Kysten.

At Kritikken, som for øvrigt flere Gange senere blev rejst fra forskellig Side og paa forskellig Grundlag, havde sin Berettigelse, har først de seneste Aars Begivenheder vist. Men Kritikken vandt ikke paa daværende Tidspunkt Genklang, hvilket maa ses paa Baggrund af et Aarhundredes forgæves Kamp mod Havet og de svære Tab, der gennem Aarene var tilføjet denne Landsdel, og man stolede paa, at lignende Foranstaltninger som de, der under tilsyneladende analoge, men i Virkeligheden væsensforskellige Forhold var anvendt andre Steder, vilde kunne afhjælpe de svære Ulemper, man gennem lange Tider havde kæmpet imod.

Efter at Kystsikringskommissionen i 1883 havde afgivet den ovennævnte Betænkning, nedsatte Indenrigsministeriet 8. Maj 1884 en ny, mindre Kommission, der skulde udtale sig om, i hvilket Omfang de af den første Kommission foreslaaede Værker burde udføres, idet Ministeriet samtidig